TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2015. gada 16. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Tiesu iestāžu sadarbība civillietās un komerclietās — Jurisdikcija uzturēšanas saistību lietās — Regula (EK) Nr. 4/2009 — 3. panta c) un d) punkts — Vienlaikus ar vecāku atšķiršanas tiesvedību iesniegts pieteikums par nepilngadīgu bērnu uzturēšanas saistībām, kurš iesniegts dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā ir bērnu pastāvīgā dzīvesvieta

Lieta C-184/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Corte suprema di cassazione* (Itālija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 25. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 14. aprīlī, tiesvedībā

A

pret

B .

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], tiesneši A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*], K. Toadere [*C. Toader*] (referente), E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] un K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *A* vārdā – *C. Rimini*, *avvocato*,

— *B* vārdā – *S. Callegaro*, *avvocato*,

— Itālijas valdības vārdā – *G. Palmieri*, pārstāve, kurai palīdz *G. Palatiello*, *avvocato dello Stato*,

— Grieķijas valdības vārdā – *M. Germani* un *I. Kotsoni*, pārstāves,

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

— Eiropas Komisijas vārdā – *F. Moro* un *M. Wilderspin*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – itāļu.

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2015. gada 16. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 3. panta c) un d) punktu Padomes 2008. gada 18. decembra Regulā (EK) Nr. 4/2009 par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un sadarbību uzturēšanas saistību lietās (OV 2009, L 7, 1. lpp.).

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *A* k-gu un viņa sievu *B* k-dzi par vienlaikus ar laulāto vecāku atšķiršanas tiesvedību iesniegtu pieteikumu par viņu divu nepilngadīgo bērnu uzturēšanas saistībām, kurš iesniegts dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā ir šo bērnu pastāvīgā dzīvesvieta.

Savienības tiesības

Konvencija par uzturlīdzekļu bērniem un cita veida ģimenes uzturēšanas līdzekļu pārrobežu piedziņu

3 Hāgā 2007. gada 23. novembrī noslēgtās Konvencijas par uzturlīdzekļu bērniem un cita veida ģimenes uzturēšanas līdzekļu pārrobežu piedziņu (turpmāk tekstā – "Hāgas 2007. gada konvencija"), kas Eiropas Savienības vārdā ir apstiprināta ar Padomes 2011. gada 9. jūnija Lēmumu 2011/432/ES (OV L 192, 39. lpp.), preambulā ir atgādināts, ka visās darbībās attiecībā uz bērniem uzmanība pirmām kārtām tiek veltīta tam, lai vislabāk nodrošinātu bērna intereses.

4 Šīs konvencijas 20. panta 1. punkta f) apakšpunktā ir paredzēts:

"Nolēmumu, kas pieņemts vienā Līgumslēdzējā valstī ("izcelsmes valsts") atzīst un izpilda citās Līgumslēdzējās valstīs, ja:

[..]

f) nolēmumu pieņēmusi iestāde, kurai ir jurisdikcija attiecībā uz personas statusu vai vecāku atbildību, ja vien minētās jurisdikcijas pamats nav bijusi tikai vienas puses pilsonība."

1968. gada 27. septembra Konvencija par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās

5 1968. gada 27. septembra Konvencijas par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komerclietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.), ar grozījumiem, kas izdarīti ar 1978. gada 9. oktobra Konvenciju par Dānijas Karalistes, Īrijas un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes pievienošanos (OV L 304, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Briseles konvencija"), 5. panta 2. punkts bija izteikts šādā redakcijā:

"Pret personu, kuras pastāvīgā dzīves vieta atrodas Līgumslēdzējā valstī, var celt prasību citā Līgumslēdzējā valstī:

[..]

2) lietās, kas attiecas uz uzturēšanu, personas, kurai piešķirtas tiesības uz uzturu, domicila vai pastāvīgās dzīvesvietas tiesā vai, ja lieta tiek izskatīta papildus tiesvedībai attiecībā uz personas juridisko statusu, tajā tiesā, kuras jurisdikcijā, saskaņā ar tās tiesību aktiem, ir šī tiesvedība, ja vien šī jurisdikcija nav pamatota vienīgi ar kādas personas pilsonību;

[..].”

Regula (EK) Nr. 44/2001

6 Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerclietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.) 2. iedaļas “Īpašā jurisdikcija” 5. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, citā dalībvalstī var iesūdzēt:

[..]

2) lietās, kas attiecas uz uzturēšanu, personas, kurai piešķirtas tiesības uz uzturu, domicila vai pastāvīgās dzīvesvietas tiesā vai, ja lieta tiek izskatīta papildus tiesvedībai attiecībā uz personas juridisko statusu, tajā tiesā, kuras jurisdikcijā, saskaņā ar tās tiesību aktiem, ir šī tiesvedība, ja vien šī jurisdikcija nav pamatota vienīgi ar kādas personas pilsonību;

[..].”

Regula (EK) Nr. 2201/2003

7 Padomes 2003. gada 27. novembra Regulas (EK) Nr. 2201/2003 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi laulības lietās un lietās par abu laulāto vecāku atbildību un par Regulas (EK) Nr. 1347/2000 atcelšanu (OV L 338, 1. lpp.) preambulas 5. un 12. apsvērumā ir noteikts:

“(5) Lai nodrošinātu vienlīdzību attiecībā uz visiem bērniem, šī regula attiecas uz visiem lēmumiem par vecāku atbildību, tostarp uz bērnu aizsardzības pasākumiem, neatkarīgi no saiknes ar laulības lietu.

[..]

(12) Šajā regulā noteiktais piekritības pamats lietās par vecāku atbildību ir izveidots, ņemot vērā bērna intereses, jo īpaši tuvuma kritēriju. Tas nozīmē, ka piekritība ir, pirmkārt, bērna pastāvīgās dzīvesvietas dalībvalstij, izņemot dažus gadījumus, kad pastāvīgā dzīvesvieta mainīta saskaņā ar vienošanos starp personām, kam ir vecāku atbildība.”

8 Šīs regulas 1. pantā “Darbības joma” ir noteikts:

“1. Šo regulu neatkarīgi no tiesas iestādes būtības piemēro civillietās, kas saistītas ar:

a) laulības šķiršanu, laulāto atšķiršanu vai laulības atzīšanu par neesošu;

b) vecāku atbildības iegūšanu, īstenošanu, deleģēšanu, ierobežošanu vai izbeigšanu.

[..]

3. Šī regula neattiecas uz:

[..]

e) uzturēšanas pienākumiem;

[..]”.

9 Minētās regulas 2. panta 7. punktā vecāku atbildība ir definēta kā tāda, kas ietver "visas tiesības un pienākumus attiecībā uz bērna personu vai bērna īpašumu, kuras piešķir fiziskai vai juridiskai personai ar spriedumu, likumu izpildi vai nolīgumu, kam ir juridisks spēks", un visas šīs tiesības un pienākumi ietver tostarp "uzraudzības tiesības un saskarsmes tiesības".

10 Šīs pašas regulas 8. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalsts tiesām ir piekritīgas lietas par vecāku atbildību par bērnu, kura pastāvīgā dzīvesvieta ir šajā dalībvalstī brīdī, kad tiesā iesniegta prasība."

Regula Nr. 4/2009

11 Saskaņā ar Regulas Nr. 4/2009 preambulas 1.–3. apsvērumu šajā regulā, tāpat kā tostarp Regulās Nr. 44/2001 un Nr. 2201/2003, ir paredzēts noteikt tādus pasākumus tiesu sadarbības civillietās ar pārrobežu elementiem jomā, kuru mērķis tostarp ir veicināt dalībvalstī piemērojamo noteikumu likumu kolīziju un jurisdikcijas jomā saderību.

12 Regulas Nr. 4/2009 preambulas 8. apsvērumā ir atgādināts, ka šajā regulā būtu attiecīgi jāņem vērā tostarp Hāgas 2007. gada konvencija.

13 Šīs regulas preambulas 15. apsvērums ir formulēts šādi:

"Lai iespējami labāk aizsargātu uzturēšanas līdzekļu kreditoru intereses un veicinātu pareizu tiesvedību Eiropas Savienībā, būtu jāpieņem noteikumi par jurisdikciju, kas izriet no Regulas [Nr. 44/2001]. [..]"

14 Minētās regulas 3. pantā, kurš iekļauts II nodaļā "Jurisdikcija", ir noteikts:

"Dalībvalstīs uzturēšanas saistību lietās jurisdikcija ir:

a) atbildētāja pastāvīgās dzīvesvietas tiesai vai

b) kreditora pastāvīgās dzīvesvietas tiesai, vai

c) tiesai, kurai saskaņā ar tiesas valsts tiesību aktiem (*lex fori*) ir jurisdikcija tiesvedībā attiecībā uz personas juridisko statusu, ja jautājums par uzturēšanu ir saistīts ar šādu tiesvedību, ja vien jurisdikcijas pamats nav tikai vienas puses pilsonība, vai

d) tiesai, kurai saskaņā ar tiesas valsts tiesību aktiem (*lex fori*) ir jurisdikcija tiesvedībā attiecībā uz vecāku atbildību, ja jautājums par uzturēšanu ir saistīts ar tādu tiesvedību, ja vien jurisdikcijas pamats nav tikai vienas puses pilsonība."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

15 *A* k-gs un viņa sieva *B* k-dze, kā arī viņu divi nepilngadīgie bērni ir Itālijas pilsoņi, un viņu pastāvīgā dzīvesvieta ir Londonā (Apvienotā Karaliste). Bērni ir dzimuši šajā pilsētā attiecīgi 2004. gada 4. martā un 2008. gada 5. augustā.

16 Ar 2012. gada 28. februāra prasības pieteikumu *A* k-gs pret savu sievu *B* k-dzi cēla prasību *Tribunale di Milano* (Milānas tiesa, Itālija), lai tā pasludinātu atšķiršanu no viņa sievas viņas vainas dēļ un noteiktu dalītas aizgādības tiesības pār viņu diviem bērniem, viņu dzīvesvietu nosakot pie viņu mātes, *A* k-gam piedāvājot maksāt EUR 4000 mēnesī, lai palīdzētu segt mācību izdevumus un bērnu vajadzības.

17 *B* k-dze cēla pretprasību, arī lūdzot pasludināt atšķiršanu no viņas vīra, tikai viņa vainas dēļ, un piešķirt ikmēneša pabalstu EUR 18 700 apmērā, tomēr norādot, ka Itālijas tiesai neesot jurisdikcijas lietās par bērnu aizgādību, dzīvesvietas noteikšanu, attiecību un kontaktu ar bērniem uzturēšanu un dalību rūpēs par viņiem, jo *B* k-dze uzskata, ka, tā kā *A* k-gs un *B* k-dze vienmēr ir dzīvojuši Londonā, kur ir dzimuši un dzīvo viņu nepilngadīgie bērni, pamatojoties uz Regulu Nr. 2201/2003, jurisdikcija šajās lietās esot Lielbritānijas tiesai.

18 Ar 2012. gada 16. novembra rīkojumu *Tribunale di Milano* atzina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 2201/2003 3. pantu tās jurisdikcijā ir izskatīt pieteikumu par laulāto atšķiršanu.

19 Tomēr šī tiesa no Regulas Nr. 2201/2003 8. panta 1. punkta secināja, ka jurisdikcija lietās par "vecāku atbildību" šīs regulas 2. panta 7. punkta izpratnē ir tikai Lielbritānijas tiesām, jo bērnu pastāvīgā dzīvesvieta ir Londonā.

20 Turklāt *A* k-gs cēla prasību *High Court of Justice* (*England & Wales*), *Family Divison* Londonā [Augstākā tiesa (Anglija un Velsa), Ģimenes nodaļa, Apvienotā Karaliste] par vecāku atbildības izpildes kārtību.

21 *Tribunale di Milano* nošķīra uzturēšanas prasības par labu *B* k-dzei, no vienas puses, un nepilngadīgajiem bērniem, no otras puses. Tādējādi tā uzskatīja, ka tās jurisdikcijā ir izskatīt iesniegto pieteikumu par *B* k-dzes uzturēšanu, jo tas ir papildu lūgums tiesvedībā attiecībā uz personu juridisko statusu, pat par laulāto atšķiršanu Regulas Nr. 4/2009 3. panta c) punkta izpratnē. Savukārt, pamatojoties uz šīs pašas regulas 3. panta d) punktu, šī tiesa nolēma, ka tās jurisdikcijā nav izskatīt pieteikumu par nepilngadīgo bērnu uzturēšanu, jo tas ir papildu lūgums tiesvedībā par vecāku atbildību. Līdz ar to pēdējā minētā pieteikuma izskatīšana tāpat esot Lielbritānijas tiesas jurisdikcijā.

22 *A* k-gs par šo *Tribunale di Milano* spriedumu *Corte suprema di cassazione* (Augstākā kasācijas tiesa) iesniedza apelācijas sūdzību, kas bija balstīta tikai uz vienu pamatu par Regulas Nr. 4/2009 3. panta c) punkta neievērošanu, tādēļ ka Itālijas tiesām esot jurisdikcija arī lietās par nepilngadīgo bērnu uzturēšanas saistībām.

23 *A* k-gs uzskata, ka Regulas Nr. 4/2009 3. panta d) punkta interpretācija, ko izmantojusi *Tribunale di Milano* un kas ir tās nolēmuma atzīt, ka tās jurisdikcijā ir izskatīt pieteikumu par bērnu uzturēšanas saistībām, pamatā, esot kļūdaina, jo šāda jurisdikcijas izslēgšana nevarot tikt izsecināta no šīs tiesību normas teksta.

24 Atbilstoši iesniedzējtiesas uzskatam sprieduma taisīšanai par apelācijas sūdzību ir jānosaka, kādas, ņemot vērā it īpaši Regulas Nr. 4/2009 3. panta c) un d) punktā uzskaitītos nosacījumus, ir attiecības starp Regulas Nr. 2201/2003 8. panta un Regulas Nr. 4/2009 3. panta noteikumiem.

25 Šādos apstākļos atbilstoši ģenerālprokurora viedoklim *Corte suprema di cassazione* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai tiesvedībā par laulāto atšķiršanu iesniegts pieteikums par bērnu uzturēšanas saistībām, ņemot vērā, ka šis pieteikums ir papildu pieteikums šai prasībai, var tikt izskatīts gan tiesā, kurā notiek tiesvedība par laulāto atšķiršanu, gan tiesā, kurā notiek tiesvedība par vecāku atbildību, pamatojoties uz novēršanas kritēriju, vai arī šis pieteikums obligāti ir jāizskata pēdējā minētajā tiesā, ciktāl abi 3. panta c) un d) punktā minētie atšķirīgie kritēriji ir alternatīvi tādējādi, ka viens noteikti izslēdz otru?"

Par prejudiciālo jautājumu

26 Uzdodot savu prejudiciālo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 4/2009 3. panta c) un d) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tad, ja dalībvalsts tiesā ir celta prasība par tādu laulāto atšķiršanu vai šķiršanu, kas ir nepilngadīga bērna vecāki, un ja citas dalībvalsts tiesā ir celta prasība attiecībā uz vecāku atbildību par šo bērnu, pieteikums par šā bērna uzturēšanas saistībām var tikt izskatīts gan tiesā, kuras jurisdikcijā ir izskatīt lietu par laulāto atšķiršanu vai šķiršanu – kā papildu pieteikums tiesvedībā attiecībā uz personu juridisko statusu šīs regulas 3. panta c) punkta izpratnē, gan tiesā, kuras jurisdikcijā ir izskatīt lietu par vecāku atbildību, – kā papildu pieteikums šajā lietā minētās regulas 3. panta d) punkta izpratnē, vai arī šāds pieteikums noteikti ir jāizskata pēdējā minētajā tiesā.

27 Citiem vārdiem sakot, šī tiesa vēlas noteikt, vai jurisdikcijas piešķiršanas kritēriji, kas ir uzskaitīti Regulas Nr. 4/2009 3. panta c) un d) punktā, ņemot vērā tajā esošo saikli "vai", ir viens otru izslēdzoši vai arī šis saiklis nozīmē, ka tiesās, kurām attiecīgi ir jurisdikcija izskatīt lietu par laulāto atšķiršanu un lietu par vecāku atbildību, kā vienā, tā otrā var tikt iesniegts pieteikums par nepilngadīgu bērnu uzturēšanas saistībām.

28 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šāds jautājums tomēr rodas tikai tad, ja pieteikums par uzturēšanas saistībām attiecībā uz nepilngadīgu bērnu tiek uzskatīts par papildu pieteikumu gan "tiesvedībā attiecībā uz personas juridisko statusu", gan "tiesvedībā attiecībā uz vecāku atbildību" šo noteikumu izpratnē, nevis tikai vienā no šīm tiesvedībām.

29 Līdz ar to ir jānosaka Regulas Nr. 4/2009 3. panta c) un d) punktā iekļautā jēdziena "saistīts jautājums [papildu pieteikums]" piemērojamība.

30 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai arī šie noteikumi valsts tiesai skaidri ļauj atzīt, ka tās jurisdikcijā ir izskatīt pieteikumu par uzturēšanas saistībām pārrobežu kontekstā, ja *lex fori* ir atzīta tās jurisdikcija izskatīt attiecīgi lietas par personas juridisko statusu vai lietas par vecāku atbildību, šajos noteikumos minētā jēdziena "saistīts jautājums [papildu pieteikums]" piemērojamība tomēr nav nodota katras dalībvalsts tiesu vērtējumam, pamatojoties uz savām valsts tiesībām.

31 Proti, no vajadzības Savienības tiesības piemērot vienveidīgi izriet, ka, tā kā Regulas Nr. 4/2009 3. panta c) un d) punktā nav atsauces uz dalībvalstu tiesībām šā jēdziena satura un piemērošanas jomas noskaidrošanai, šis jēdziens visā Eiropas Savienībā ir interpretējams autonomi un vienveidīgi (šajā ziņā skat. spriedumu *Kásler* un *Káslerné Rábai*, C-26/13, EU:C:2014:282, 37. punkts).

32 Šī interpretācija ir meklējama, ņemot vērā gan attiecīgās tiesību normas tekstu, gan tās kontekstu, kā arī attiecīgā tiesiskā regulējuma mērķi (šajā ziņā skat. spriedumu *A*, C-523/07, EU:C:2009:225, 34. punkts un tajā minētā judikatūra).

33 Pamatojoties uz Regulas Nr. 4/2009 3. panta c) un d) punkta noteikumu gramatisko interpretāciju, ir jākonstatē, ka tajos lietas par personas juridisko statusu ir nošķirtas no lietām par vecāku atbildību.

34 Tā kā tajos paredzētie jurisdikcijas piešķiršanas kritēriji, ciktāl tie ir saistīti ar saikli "vai", ir alternatīvi, šis teksts tomēr neļauj nepārprotami noteikt, vai to alternatīvais raksturs nozīmē, ka pieteikumi par bērnu uzturēšanas saistībām ir papildu pieteikumi tiesvedībā attiecībā uz vecāku atbildību, vai arī minētie pieteikumi var tikt uzskatīti par papildu pieteikumiem arī tiesvedībā attiecībā uz personas juridisko statusu.

35 Attiecībā uz šīs tiesību normas kontekstu ir jākonstatē, ka no tās teksta izrietošais nodalījums ir līdzīgs tam, kāds pastāv Regulas Nr. 2201/2003 noteikumos.

36 Pēdējā minētajā regulā, kuras preambulas 5. apsvērumā ir noteikts, ka, lai nodrošinātu vienlīdzību attiecībā uz visiem bērniem, šī regula attiecas uz visiem lēmumiem par vecāku atbildību, tostarp uz bērnu aizsardzības pasākumiem, neatkarīgi no saiknes ar laulības lietu, ir paredzēts skaidrs nodalījums starp tiesvedībām attiecībā uz laulības šķiršanu, laulāto atšķiršanu vai laulības atzīšanu par neesošu, no vienas puses, un attiecībā uz vecāku atbildības iegūšanu, īstenošanu, deleģēšanu, ierobežošanu vai izbeigšanu, no otras puses.

37 Proti, tiesas jurisdikcija laulības šķiršanas, laulāto atšķiršanas vai laulības atzīšanas par neesošu jomā atbilstoši Regulas Nr. 2201/2003 3. panta 1. punkta a) apakšpunktam ir iedalīta, pamatojoties uz kritērijiem, kuros galvenokārt ņemta vērā laulāto vai viena no tiem pašreizējā vai agrākā dzīvesvieta, bet vecāku atbildības jomā jurisdikcijas noteikumi atbilstoši šīs regulas preambulas 12. apsvērumam ir izstrādāti, ņemot vērā bērna prioritārās intereses un, it īpaši, tuvuma kritēriju.

38 Regulas Nr. 4/2009 3. panta c) un d) punkta noteikumos attiecībā uz tajos noteiktajiem jurisdikcijas piešķiršanas kritērijiem ir nošķirtas tiesvedības atkarībā no tā, vai tās attiecas uz laulāto tiesībām un pienākumiem vai vecāku tiesībām un pienākumiem attiecībā uz vienu vai vairākiem saviem bērniem.

39 Tomēr pieteikums par nepilngadīgo bērnu uzturēšanas saistībām attiecas uz šo pēdējo minēto tiesvedības veidu, jo tā attiecas uz uzturēšanas saistību noteikšanu vienam vai otram vecākam attiecībā uz viņu bērniem, lai nodrošinātu šo bērnu uzturēšanas un izglītības izdevumu segšanu.

40 Savas būtības dēļ pieteikums par nepilngadīgo bērnu uzturēšanas saistībām tātad ir nedalāmi saistīts ar tiesvedību attiecībā uz vecāku atbildību.

41 Attiecībā uz Regulas Nr. 4/2009 mērķiem ir jāatgādina, ka atbilstoši tās preambulas 15. apsvērumam minētās regulas mērķis ir aizsargāt uzturēšanas līdzekļu kreditoru intereses un veicināt pareizu tiesvedību Eiropas Savienībā.

42 Attiecībā uz pareizas tiesvedības mērķi ir jānorāda, ka pieteikums par nepilngadīgo bērnu uzturēšanas saistībām nav noteikti saistīts ar tiesvedību attiecībā uz laulības šķiršanu vai laulāto atšķiršanu. Turklāt šādas tiesvedības gaitā netiek obligātā kārtā noteiktas nepilngadīga bērna uzturēšanas saistības.

43 Turpretī tiesa, kuras jurisdikcijā ir izskatīt lietas par vecāku atbildību, kā ir definēts Regulas Nr. 2201/2003 2. panta 7. punktā, var labāk *in concreto* izvērtēt intereses, kas ir pieteikuma par bērna uzturēšanas saistībām centrā, noteikt minēto saistību summu, kas paredzēta bērna uzturēšanas un izglītības izdevumu segšanai, to pielāgojot noteiktajai uzraudzības kārtībai – kopīgi vai šķirti, saskarsmes tiesībām, šo tiesību ilgumam un citiem tai iesniegtajiem faktu elementiem, kas saistīti ar vecāku varas īstenošanu.

44 Uzturēšanas līdzekļu kreditoru intereses tātad arī tiks nodrošinātas, jo, pirmkārt, nepilngadīgs bērns viegli varēs panākt lēmumu par viņa uzturēšanas līdzekļu kreditēšanu tiesā, kura labāk pārzina būtiskos elementus viņa pieteikuma izvērtēšanai.

45 Otrkārt, tiesa, kuras jurisdikcijā ir izskatīt pieteikumu par šādu uzturēšanas līdzekļu kreditēšanu, tiek noteikta, piemērojot Savienības tiesību jurisdikcijas noteikumus, kas paredzēti Regulā Nr. 2201/2003, lai noteiktu tiesu, kurā var likumīgi vērsties ar prasību attiecībā uz vecāku atbildību, un kas, kā atgādināts šā sprieduma 37. punktā, ir izstrādāti, ņemot vērā bērna prioritārās intereses.

46 Proti, interpretējot jurisdikcijas noteikumus, kas paredzēti Regulas Nr. 4/2009 3. panta c) un d) punktā, ir jāuzsver vajadzība ņemt vērā bērna prioritārās intereses. Tas tā ir vēl jo vairāk tādēļ, ka Regula Nr. 4/2009 ir jāīsteno atbilstoši Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 24. panta 2. punktam, saskaņā ar kuru visās darbībās, kas attiecas uz bērniem, neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts iestādes vai privātas iestādes, pirmām kārtām ir jāņem vērā bērna intereses.

47 Līdz ar to no Regulas Nr. 4/2009 3. panta c) un d) punkta teksta, mērķiem un konteksta izriet, ka, ja vienā tiesā tiek celta prasība attiecībā uz tādu laulāto atšķiršanu vai šķiršanu, kas ir nepilngadīgu bērnu vecāki, un otrā tiesā tiek celta prasība attiecībā uz vecāku atbildību par šiem bērniem, pieteikums par šo bērnu uzturēšanas saistībām nevar tikt uzskatīts par papildu pieteikumu gan tiesvedībā attiecībā uz vecāku atbildību šīs regulas 3. panta d) punkta izpratnē, gan tiesvedībā attiecībā uz personas juridisko statusu minētās regulas 3. panta c) punkta izpratnē. Tas var tikt uzskatīts par papildu pieteikumu tikai tiesvedībā attiecībā uz vecāku atbildību.

48 Līdz ar to uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 4/2009 3. panta c) un d) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja vienas dalībvalsts tiesā tiek celta prasība attiecībā uz tādu laulāto atšķiršanu vai šķiršanu, kas ir nepilngadīga bērna vecāki, un citas dalībvalsts tiesā tiek celta prasība attiecībā uz vecāku atbildību attiecībā uz šo pašu bērnu, pieteikums par šā bērna uzturēšanas saistībām ir papildu pieteikums tikai tiesvedībā attiecībā uz vecāku atbildību šīs regulas 3. panta d) punkta izpratnē.

Par tiesāšanās izdevumiem

49 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Padomes 2008. gada 18. decembra Regulas (EK) Nr. 4/2009 par jurisdikciju, piemērojamiem tiesību aktiem, nolēmumu atzīšanu un izpildi un sadarbību uzturēšanas saistību lietās 3. panta c) un d) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka gadījumā, ja vienas dalībvalsts tiesā tiek celta prasība attiecībā uz tādu laulāto atšķiršanu vai šķiršanu, kas ir nepilngadīga bērna vecāki, un citas dalībvalsts tiesā tiek celta prasība attiecībā uz vecāku atbildību attiecībā uz šo pašu bērnu, pieteikums par šā bērna uzturēšanas saistībām ir papildu pieteikums tikai tiesvedībā attiecībā uz vecāku atbildību šīs regulas 3. panta d) punkta izpratnē.

[Paraksti]